

give intet af Statskassen til de trængende, intet af Statskassen maa gaa ud som Gave til de arbejdsløse. Den Gang stod Højre paa det Standpunkt, og jeg har ikke mærket noget til, at det har forandret sit Standpunkt hertil før i Aaret 1903, da Spørgsmaalet blev brændende, og da det viste sig, at der fra anden Side vilde komme Forslag frem om at løse Spørgsmaalet. Men desuden er der jo fra Socialdemokratiets Side gentagende blevet forelagt Forslag her. Den Gang, da det skete i 1886—87, at Højre saaledes smækkede Døren i og lod os vide, at det ikke kunde hjælpe, at vi kom og vilde have Gaver af Staten til de arbejdsløse, fulgte jo deraf, at Fagforeningerne, Arbejdernes egne Organisationer, straks toge fat paa at hjælpe de arbejdsløse, straks toge fat paa at organisere sig med dette Formaal for Øje. Saa gik nogle Aar, før vi atter kom til Rigsdagen; vi maatte først have nogle Erfaringer for, hvad vor egen Hjælp kunde føre til. Det var jo i Slutningen af Firserne og i Begyndelsen af Halvfemserne, at der blev sat stor Kraft ind paa dette Spørgsmaal, og man rundt omkring dannede Kasser til Understøttelse for arbejdsløse. Men det viste sig hurtigt, at det var en meget besværlig Opgave, som Fagforeningerne her havde taget paa sig, det viste sig, at de ikke kunde magte Sagen, de kunde ikke strække deres Hjælp ud til alle, der trængte, de naaede kun at hjælpe i ganske korte Tidsrum, og som Følge deraf kom vi atter her til Rigsdagen med Forslag om, at Staten skulde træde hjælpende til overfor disse Kasser og støtte den Selvhjælp, her fandt Sted, for at den kunde gøre sin fulde Virkning, for at de arbejdsløse kunde faa den Hjælp, de trængte til. Det skete saa i de følgende Aar, fra 1896—97 og lige til 1902—03, da vi sidste Gang forelagde vort Forslag. Vi beklage naturligvis i høj Grad, at det ikke lykkedes os paa et tidligere Tidspunkt at faa den Hjælp til de arbejdsløse fra Statens Side, som vi i høj Grad ønskede og kunde paapege i høj Grad var nødvendig. Og i Forbindelse dermed maa jeg da sige: Hvorfor rørte Højre sig ikke i den Tid? Hvorfor hørte man ikke noget fra dem i den Tid? Hvis de havde saa stor Kærlighed til de arbejdsløse, som det lader til, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds nu har, hvorfor kom de da ikke frem i dette lange Tidsrum og lagde deres Lod i Vægtskaalen til, at vi kunde faa det gennemført? Det hørte vi ikke noget til. Forslaget strandede just ikke som

Følge deraf, men jeg beklager, at det høje Ting her ikke heller havde Øjet aabent for Sagen, og at der ikke kom noget ud af den, før Kommissionen blev nedsat. Da Kommissionen blev nedsat, lykkedes det, som anført, at faa Sagen ført frem, og jeg er glad ved, at Kommissionen tog dette Standpunkt at føre denne Sag frem separat uden Forbindelse med andre. Vi have altsaa nu opnaaet at komme til at behandle denne Sag, og saa haaber jeg, at der ikke maa gaa lang Tid, inden den vil blive ført ud i Livet gennem en vedtagen Lov.

Der har i øvrigt indenfor Kommissionen været debatteret meget om de forskellige Principspørgsmaal angaaende den Maade, hvorpaa denne Understøttelse eller Hjælp skulde ydes. Vi have allerede hørt her fra forskellige Mindretals Side, navnlig fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds (Sandbæk), at det var just ikke Forsikringsprincippet, man vilde have frem, der var ogsaa Tale om Understøttelsesprincippet. Saa snart man kommer ind paa det frivillige, bliver det jo nemlig mere et Understøttelsesprincip end et Forsikringsprincip, og der har jo været forskellige Medlemmer, der have holdt paa, at Understøttelsesprincippet var det rigtige Princip, det, som for øvrigt har fundet sit Udtryk i den Lov, der blev given om Statstilskud til de fattiges Kasser eller noget lignende. Man kan godt forstaa, at der kan være forskelligt Syn i de forskellige Egne af Landet med Hensyn til dette Forhold, thi ude i de smaa Kommuner, hvor der kun er faa Indbyggere og man i ret høj Grad kender hinanden, vil Understøttelsesprincippet godt kunne lade sig anvende, men det vil ikke saa godt kunne lade sig anvende i de store Kommuner, hvor det er en given Ting, at man ikke kender hinandens Personer eller hinandens Forhold; der vil Understøttelsesprincippet paa dette Omraade meget let faa Fattighjælps Karakter, idet der forud for en Understøttelse til de arbejdsløse, som ikke hviler paa Forsikringsprincippet, maatte gaa en Undersøgelse af vedkommendes Forhold, en Undersøgelse, som ofte kan være meget pinlig for de vedkommende at gennemgaa, og saa er man endda ikke sikker paa, at man, naar man havde iværksat en saadan Undersøgelse, havde truffet det rette. Sikkert vilde mange vige tilbage for at gennemgaa en saadan Undersøgelse, forinden de skulde have Understøttelsen. Derfor har jeg ment — og ogsaa Kommissionens Flertal har ment —,